

Зміст

Глава 1.	
Про порожнечу й самотність	7
Глава 2.	
Про мрії та розчарування	13
Глава 3.	
Про красу та самостійність.....	20
Глава 4.	
Про невідповідні зустрічі та ставлення до них	26
Глава 5.	
Про забобони та вірність	33
Глава 6.	
Легенда про мутабілії та щедрість.....	46
Глава 7.	
Про Радозем'я	56
Глава 8.	
Про главу, яка мала б бути першою.....	66
Глава 9.	
Про брехунів та негаразди старості.....	75
Глава 10.	
Про правду, яка рано чи пізно спливає на поверхню.....	91
Глава 11.	
Про силу дружби, що розжене найпекельнішу темряву	102
Глава 12.	
Про дороги, які обирають люди.....	114
Про те, як писалася ця книга, або Післямова неавтора.....	122

Ембер Свен

Біографія

Ембер Свен народилася в Ризі (тоді – Латвійська РСР, нині – Республіка Латвія) в сім'ї інженера та вчительки російської мови. Дитинство вона провела в маленькому, затишному містечку неподалік від столиці, в оточенні лісів та озер. Завдяки шкільному наставникові, з дитинства ввібрала в себе красу та чари латвійського фольклору й навчилася бачити їх навіть в буденних дрібницях. Роки потому це вміння допомогло Ембер вистояти в страшному випробуванні депресією. «Навіть в найпохмуріші часи всередині мене вперто жевріло світло надії. Я знала, що це ще не кінець, що зневіра та біль – це просто частина шляху без сонця, й треба міцно тримати свого ліхтаря перед собою, аби не заблукати». Саме тоді до Ембер і прийшли її перші герої – Сумний Клоун та лялька с серцем, що б'ється. «Й ми пішли разом, їм теж було лячно, але самотнім ніхто з нас більше не був».

«Шлях до Радозем'я» – перша книга Ембер Свен. Ця книга про любов до себе, про віру в себе, про те, як відшукати світло, коли здається, нібито навкруги – сама лише суцільна пільма. «Й я звертаюся до кожної людини, якій наразі важко та боляче: не бійся! Згадай, як дотепливо ти дивився на все довколишнє колись в дитинстві. Озирнися й придивись: світ є повним чародійства й починається воно в тобі. Це, як мерехтіння зірок на небі. Навіть в дощану ніч воно не припиняється, хоч ми його й не бачимо. Так само й зі світлом всередині: воно є, воно з тобою, воно полишиться з тобою назавжди».

Більш дізнатися про письменницю та її творчість ви можете, перейшовши за адресою: www.amber-sven.com

Глава I

Про порожнечу й самотність

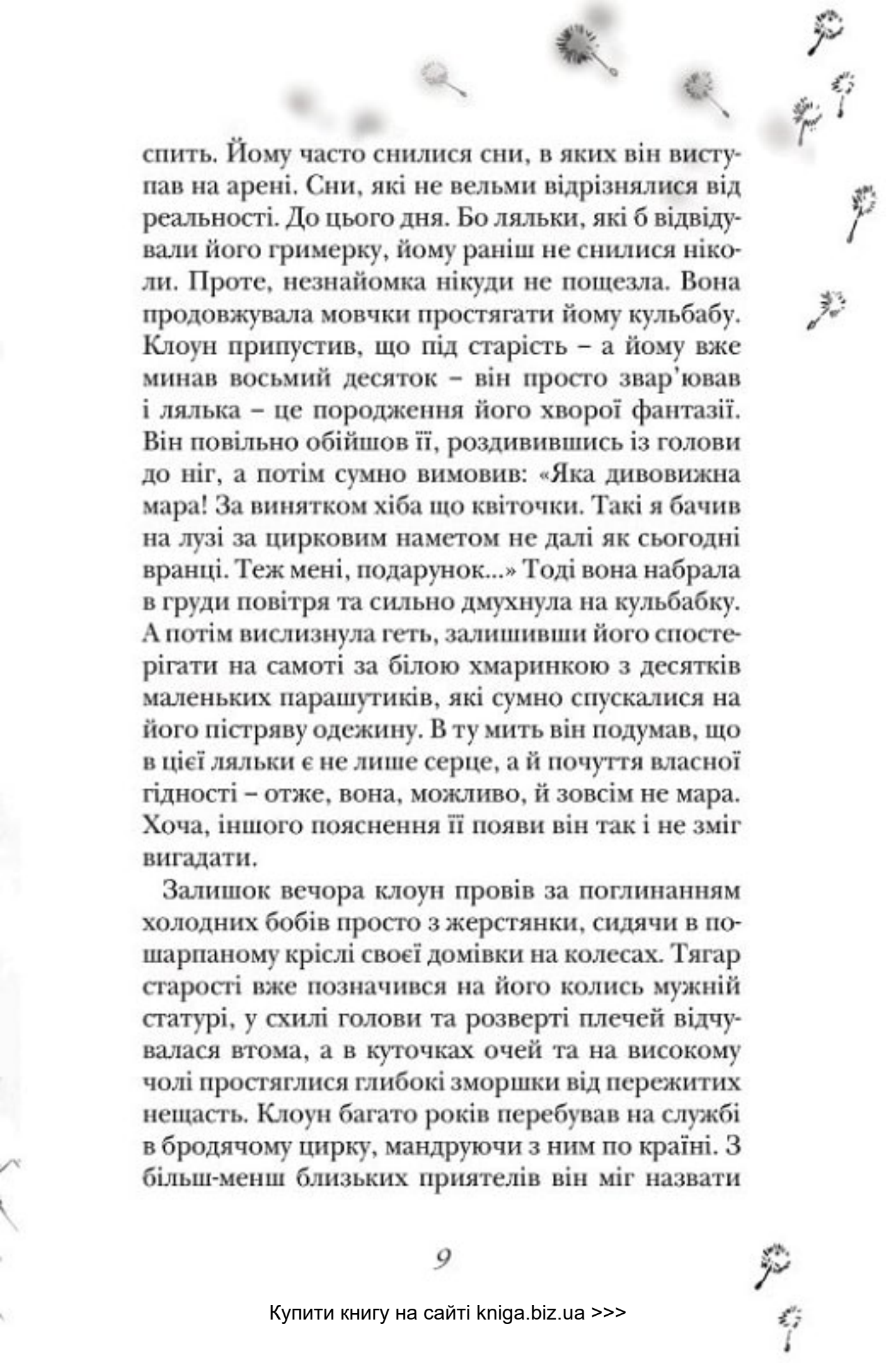
Вперше він помітив її серед глядачів одного вітряного, теплого квітневого дня, невдовзі після того, як до цього маленького, провінційного містечка приїхав із гастролями цирк. Тоді, блазнюючи на арені та жонглюючи при цьому одразу сімома м'ячами водночас, він, крізь галас та сміх публіки, розрізнув тихі поштовхи її сумного, пластмасового серця. «Як таке може бути?» – здивувався старий клоун, відшукавши серед розмаїття фарб та різнобарвних вогнів її обличчя. Лише на мить він затримав на ньому свій погляд. Вже потім, в скетчі з цеберком та фонтаном штучних сліз, які він розбрискував на глядачів у залі, в блазня з'явилася нагода роздивитися дівчинку трохи краще. Так, він саме так і подумав спочатку, що це була дівчинка, дитина рочків так восьми. Великі сумовиті очі, світле волосся, коротенькі рученята та ніжки, занадто коротенькі... «Карлиця? Ні, лялька! Нічого ж собі... хіба в ляльок може битися серце?»

Згодом, після виступу, вона з'явилася на порозі його гримерної та мовчки простягнула йому одну-єдину квітку, білу кульбабку.

– Що? – з подивом вигукнув клоун та про всяк випадок смикнув себе за вухо, вирішивши, що

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

спить. Йому часто снилися сни, в яких він виступав на арені. Сни, які не вельми відрізнялися від реальності. До цього дня. Бо ляльки, які б відвідували його гримерку, йому раніш не снилися ніколи. Проте, незнайомка нікуди не пощезла. Вона продовжувала мовчки простягати йому кульбабу. Клоун припустив, що під старість – а йому вже минав восьмий десяток – він просто звар'ював і лялька – це породження його хворої фантазії. Він повільно обійшов її, роздивившись із голови до ніг, а потім сумно вимовив: «Яка дивовижна мара! За винятком хіба що квіточки. Такі я бачив на лузі за цирковим наметом не далі як сьогодні вранці. Теж мені, подарунок...» Тоді вона набрала в груди повітря та сильно дмухнула на кульбабку. А потім вислизнула геть, залишивши його спостерігати на самоті за білою хмаринкою з десятків маленьких парашутиків, які сумно спускалися на його пістряву одежину. В ту мить він подумав, що в цієї ляльки є не лише серце, а й почуття власної гідності – отже, вона, можливо, й зовсім не мара. Хоча, іншого пояснення її появи він так і не зміг вигадати.

Залишок вечора клоун провів за поглинанням холодних бобів просто з жерстянки, сидячи в пошарпаному кріслі своєї домівки на колесах. Тягар старості вже позначився на його колись мужній статури, у схилі голови та розверті плечей відчувалася втома, а в куточках очей та на високому чолі простяглися глибокі зморшки від пережитих нещасть. Клоун багато років перебував на службі в бродячому цирку, мандруючи з ним по країні. З більш-менш близьких приятелів він міг назвати

лише одного старого рома, колегу по акторському цеху, а справжньої сім'ї в клоуна ніколи не було. Вже давно він припинив чекати від долі всіляких несподіванок і просто продовжував працювати, не замислюючись над тим, що буде, якщо він раптом полишить своє ремесло.

А наступного дня лялька знову прийшла на його виступ. І, позаяк клоун всю ніч не міг стулити очей, відновлюючи в голові її образ та картаючи себе за знічев'я промовлені слова, то він не став очікувати закінчення вистави. Похапцем ізнявши грим з обличчя, він пішов до глядацького залу та сів поряд із незнайомкою на лавку. Лялька не повернула голови, зосереджено спостерігаючи за виступом дресирувальника коней.

– Вибач мені, – прошепотів старий, трохи нахилившись до неї.

Дівчинка навіть не поворухнулася.

«Може, ця лялька не вміє розмовляти?» – замислився клоун, споглядаючи її непорушне обличчя.

Вона не посміхнулася жодного разу за той час, який він провів поруч із нею.

Щось у тому було не так.

Коли останні глядачі покинули цирковий намет, а на лавці залишилися сидіти саме вони вдвох, вона зрештою заговорила:

– Чому люди ходять до таких місць?

– Тому що їх тут смішать, тут вони радіють життю, забуваючи про свої проблеми, – відповів клоун.

– Дивно, – лялька закопирсала губу й, нарешті, повернулася до нього обличчям, – Мені було зовсім не смішно...

– Так теж буває, – спробував утішити її старий, – щоправда, рідше. Зазвичай тут частіш сміються, аніж сумують.

– Я останнім часом стала зовсім сумна, – тихо сказала вона, опустивши очі додолу. – Життя таке складне, особливо, коли проводиш його з людьми...

Старий розуміюче похитав головою. Він і сам давно відчував щось подібне, щоправда, нікому про це не говорив. Його театральним амплуа була роль сумного клоуна: незграбностями та невдачами смішити не вельми складну публіку, яка приходила до цирку на вистави. Хіба їй була якась справа до його таємних переживань?

– А раніш ти жила серед своїх, серед таких же ляльок?

Вона не відповіла. Замість того вона засунула руку до кишені свого плаття та витягла звідти срібний медальйон-скриньку. На опуклій поверхні було вигравовано ім'я – Тара.

– Так мене звать, – зізналася лялька, прослідкувавши за поглядом старого.

– Дуже приємно, Таро, – промовив клоун, – а мене звать...

– Тебе звать Сумний Клоун, – несподівано перервала вона його. – Ти зможеш мене розсмішити? Навчиш мене сміятися?

Вони зустрілися очима й він раптом відчув, що на світі є істота, більш самотня, ніж він сам.

– Я спробую, – одразу відповів старий. – Я не обіцяю, що вийде, але я докладу всіх зуси...

– Ні, обіцяй. – Лялька зіскочила з лави та встала навпроти клоуна, подивившись йому просто в